

Elisabeth Arnold (RV):

Der er flere, der har talt om denne absurde kvoteordning for bananer. Jeg synes ikke, den var så absurd, da den blev beskrevet i det møde i det daværende Markedsudvalg i foråret 1993, hvor også jeg var til stede ligesom flere andre af ordførerne i dag.

Der var et problem i EF. Der var ikke et frit marked for bananer, fordi et enkelt land blokerede. Danmark var formandsland, og den danske landbrugsminister viste en fast karakter og fik en ordening igennem. Han løste dermed et problem, og han høstede megen ros i EF. Sådan opfattede jeg det, og sådan opfattede et komfortabelt flertal i Markedsudvalget det på det tidspunkt.

Jeg synes, det var nogle meget kloge bemærkninger, hr. Risgaard Knudsen kom med for lidt siden, da han refererede til det møde i Markedsudvalget for 3 år siden. Der var flertal for ordeningen, og den danske landbrugsminister havde som formand for Landbrugsministerrådet løst et problem for EF. Vi kunne selvfølgelig ikke vide, om den ordening ville fungere godt, men sådan som den var lagt ud på det tidspunkt, ville det løse et problem. De kvoter, der ville blive aftalt, ville være til fordel for en række meget fattige producentlande.

Med hensyn til den diskussion, der har været om at sende bistanden direkte i stedet for, vil jeg sige, at vi hylder normalt det princip i dansk ulandsbistand, at vi giver »trade, not aid«. Det er det, der hjælper landene. Det hjælper ikke bare at sende penge til dem, men at give dem nogle ordentlige priser for deres varer, og jeg vil også godt sige, at både producenterne og mellemhandlerne i de pågældende lande har haft glæde af det, også mellemhandlerne. Nogle avancer har muligvis været for store, og der har måske været for mange led, men mellemhandlere i de pågældende lande har fået noget ud af det, og det har også hjulpet på velstanden i de pågældende lande.

Desuden har denne sag aldrig nogen sinde været et problem for den danske forbruger eller for det danske forbrugsmønster, for den danske normalfamilie. Bananer er billige, der er rigeligt af dem, og der er også valgmuligheder, så det har aldrig været noget problem. Det eneste problem er, at ordeningen kan være svær at beskrive, og den har også haft absurde bivirkninger. Der har været nogle enkeltsager og nogle enkelte historier, som har fået folk til at ryste på hovedet og sige: Åh, det er også dem dernede i

Bruxelles, der bestemmer alle de vanvittige ting! Derfor har det også været en sag, som formentlig har skadet EU-debatten i Danmark mere, end en del af os bryder os om, men et problem for den danske forbruger i form af for høje priser og knaphed på produktet har det aldrig nogen sinde været.

Nu er der konstateret et flertal her i Folketinget imod regeringen og SF og imod det banankvoteregime. Det må og skal vi rette os efter, det er der overhovedet ingen diskussion om, for det er flertallet her i Folketinget, der bestemmer. Men så er mit spørgsmål: Hvad så? Vi skal selvfølgelig have en anden ordening, for der er et flertal imod den nuværende ordening, og så skal vi have en anden ordening. Men jeg ser ikke noget samlet billede af, hvad vi kan få ud af det. Det er ikke nok at konstatere, at der er et flertal imod. Der skal også være et flertal for noget, man kan sætte i stedet, og her synes jeg trods alt, at det flertal, som har manifesteret sig i dag, har et ansvar – en eller anden slags ansvar, bare skyggen af et ansvar – for at skitsere, hvad man vil sætte i stedet for.

Jeg vil godt sige fra radikal side, at vi vil gerne have en løsning, som kan samle et flertal, og vi vil gerne have en løsning, som kan støtte de fattige producenter i ulandene, og vi vil gerne handle med ulandene i stedet for blot at sende penge til dem. Det er det, vi ønsker, og vi vil også gerne støtte en miljørigtig linje, som giver plads til bananer produceret på en bæredygtig måde. Men kom ikke her og fortæl, at det er et problem for de danske forbrugere! Det har det aldrig været.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg synes, det af hensyn til historieskrivningen, som fru Elisabeth Arnold var inde på, er vigtigt at konstatere, at i februar 1993 støttede den daværende landbrugsminister de lande, som normalt går imod frihandel i EU. Det katastrofale var i virkeligheden, at vi demonstrerede, at vi ikke længere stod sammen med frihandelslandene. Vi ved jo godt, at inden for EU er der lande, der er meget protektionistiske, og det var dem, vi støttede. Det er fuldstændig rigtigt, når fru Elisabeth Arnold siger, at den daværende landbrugsminister fik ros for det, for det fik han fra de lande, der går ind for en meget protektionistisk samhandel.

Så synes jeg også, det ville være pænt, hvis De Radikale ville erkende, at formålet med det her